

Arrest

nr. 323 599 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 21 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 april 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 257 051 van 22 juni 2021 waarbij de bestreden beslissing wordt vernietigd.

Gezien het arrest tot vernietiging van de Raad van State met nummer 258.103 van 4 december 2023.

Gelet op de beschikking van 11 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDENHOVE, die *loco* advocaat P. BUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2017 dient de verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partnerrelatie met mevrouw D.T., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 6 oktober 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Op 16 november 2017 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie, opnieuw als feitelijke partner van mevrouw D.T., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 14 mei 2018 wordt ten aanzien van de verzoeker nogmaals een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Op 6 juli 2018 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van mevrouw D.T., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 28 december 2018 wordt ook inzake deze derde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Op 30 januari 2019 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van mevrouw D.T., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 21 mei 2019 wordt andermaal een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Op 20 augustus 2019 stelt de stad Antwerpen de verzoeker in het bezit van een F-kaart.

Op 4 februari 2021 dient de verzoeker een aangifte in om te huwen met mevrouw K.H.

Op 1 maart 2021 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris instructies aan de stad Antwerpen om de F-kaart van de verzoeker in te trekken.

Op 18 maart 2021 doen de verzoeker en mevrouw K.H. afstand van hun huwelijksaangifte van 4 februari 2021.

Bij arrest met nummer 257 051 van 22 juni 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de voornoemde beslissing van 21 mei 2019.

Bij arrest met nummer 258.103 van 4 december 2023 casseert de Raad van State het arrest met nummer 257 051 van 22 juni 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De weigeringsbeslissing van 21 mei 2019 is de thans bestreden beslissing; deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 691er¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.01.2019 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): F. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...).1988

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.01.2019 voor de vierde keer gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde D. T. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15 12 1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- ongedateerde foto's
- verklaringen op eer met betrekking tot gezamenlijke activiteiten en aankopen

Deze documenten en foto's werden reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 07.04.2017, 16.11.2017 en 06.07.2018) en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06.10.2017, 14.05.2018 en 28.12.2018)

Louter op basis van de voorgelegde stukken is het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen

Het gegeven dat betrokkene sedert 07.04.2017 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan Louter deze samenwoning kan niet worden beschouwd als een bewijs van een duurzame relatie, noch als een bewijs van een gezinsleven.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het *fair play*-beginsel en van artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. In de uiteenzetting van het middel wordt ook verwezen naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de

betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine', RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd, vroeg verzoeker op 30.01.2019 de gezinshereniging aan met zijn toenmalige partner, mevr. D. T. (...), de referentiepersoon van Nederlandse nationaliteit.

Zonder dat verzoeker het wist, werd er blijkbaar op 21.05.2019 een weigeringsbeslissing genomen inzake deze gezinshereniging. Dit betreft de thans bestreden beslissing (stuk 1).

Doch, deze beslissing werd niet ter kennis gebracht aan verzoeker. Meer nog, er werd hem enkele weken nadien een F-kaart afgeleverd.

Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de F-kaart een zeker verblijfsrecht voor 5 jaar toegestaan, waardoor de bijlage 20 dd. 21.05.2021 impliciet, doch zeker werd ingetrokken (naar analogie: RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 25 mei, nr. 10.529).

Deze bijlage 20 is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekende verblijfsrecht, t.t.z. de F-kaart voor een duur van 5 jaar.

De bijlage 20 werd zelfs nooit betekend of ter kennis gebracht aan verzoeker, zodat hij er rechtmatig van mocht uitgaan dat de F-kaart hem op correcte wijze werd afgeleverd, waarna hij een zeker verblijfsrecht verwierf en hier zijn leven mocht opbouwen, hij mocht werken, kon zich integreren, ...

Het is dus niet zo dat verzoeker weet kon hebben dat de bijlage 20.

Neen, deze werd niet ter kennis gebracht.

Doch dit doet zelfs niet ter zake, daar het afleveren van de verblijfskaart aan verzoeker dateert van na de datum van de bijlage 20, waardoor dit een impliciete doch zekere intrekking vormt van de eerder genomen, doch niet betekende, bijlage 20.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Door aan verzoeker een F-kaart af te leveren, zonder enige kennis van de bijlage 20, mocht verzoeker er dus vanuit gaan dat hij zich niet langer in een rechtsonzekere positie bevond en mocht hij erop vertrouwen dat het bestuur niet plots, bijna 2 jaar na datum, anders zou handelen!

Het rechtszekerheidsbeginsel wordt hier met andere woorden manifest geschonden.

6.

Daarnaast houdt het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij zich thans niet onpartijdig en open/eerlijk opstelt.

Er werd een F-kaart afgeleverd aan verzoeker, die er mocht vanuit gaan dat dit op correcte wijze gebeurde, daar hij absoluut geen weet kon hebben van de eerder genomen bijlage 20.

Thans wenst verwerende partij deze bijlage 20 kost wat kost toch nog ter kennis te geven aan verzoeker.

Wellicht kwam het dossier bij verwerende partij opnieuw boven water n.a.v. een huwelijksaangifte die verzoeker deed.

Verwerende partij had evenwel rekening moeten houden met het afleveren van de eerdere F-kaart, na datum van de bijlage 20 (en wat dus de impliciete doch zekere intrekking van deze bijlage 20 betekende).

Het feit dat verwerende partij toch nog deze bijlage 20 in het rechtsverkeer wil betrekken en wil ter kennis geven aan verzoeker, geeft blijk van een partijdige houding, die getuigt van weinig eerlijkheid en transparantie.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

7.

Bovendien, doch ondergeschikt, werd de bijlage 20 op onzorgvuldige wijze genomen, daar er destijds wel degelijk werd voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de partner van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als feitelijke partner van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°.”

Artikel 47/3, §1 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en stabiele aard van de banden tussen de partners. ”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende wordt bewezen en dat van verzoeker kan worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Verwerende partij concludeert aldus dat niet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk voldoende en overtuigende bewijsstukken voorlegde.

Noch artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, noch artikel 47/3, §1, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet beschrijven welke bewijzen van de relatie er precies dienen te worden voorgelegd. Verzoekster verwijst in dit opzicht nogmaals naar artikel 47/3 Vreemdelingenwet letterlijk:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. ”

De bewijsvoering is met andere woorden vrij.

Daarbij valt op de website¹ van verwerende partij zélf het volgende te lezen:

“De feitelijke partner kan zich laten inspireren door de criteria die door de wetgever vastgelegd werden om het duurzame en stabiele karakter van de relatie bij een wettelijk geregistreerd partnerschap aan te tonen. ”

Eén van deze criteria is een officiële samenwoning van één jaar overeenkomstig artikel 40bis, §2 Vreemdelingenwet:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

[...].”

Uit het rijksregister van verzoeker en zijn toenmalige partner blijkt ontegensprekelijk dat zij sinds 07.04.2017 (en dus bijna 2 jaar voor de aanvraag waarop de huidige bestreden beslissing is gebaseerd) onafgebroken hebben samengewoond (stukken 3-4).

Verder stelt verwerende partij het volgende: “Het gegeven dat betrokkene sedert 07.04.2017 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan. Louter deze samenwoning kan niet worden beschouwd als een bewijs van een duurzame relatie, noch als een bewijs van een gezinsleven”.

Dergelijke motivering, die resoluut ingaat tegen enerzijds de feitelijkeheden en anderzijds tegen voornoemde wetsartikelen én de eigen gepubliceerde informatie, vormt een schending van het motiverings-, zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het duurzame en stabiele karakter van de relatie werd aldus vooreerst bewezen door hun officiële samenwoning van in totaal bijna 3 jaar.

Daarnaast legde verzoeker ook nog andere bewijzen van de relatie voor.

Zo legde hij tal van foto's (stuk 5) en getuigenverklaringen (stuk 6) voor.

Deze foto's mogen dan wel niet gedateerd zijn, doch uit de kledij, achtergrond, omstandigheden, personen... blijkt zeer duidelijk dat deze foto's werden getrokken doorheen verschillende momenten in de relatie van betrokkenen. Het betreffen met andere woorden foto's van tal van verschillende momenten, in verschillende (intieme) situaties, waarbij verzoeker te zien is met de referentiepersoon. Verzoeker herhaalt dat de bewijsvoering in het kader van voorliggende aanvraag gezinshereniging vrij is en dat deze foto's dus wel degelijk dienstig zijn ter bewijs. Het bewijs immers het samenzijn op verschillende momenten.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar motiveringsverplichting geschonden, maar tevens haar zorgvuldigheidsverplichting, door de bestreden beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en niet te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit de stukken duidelijk blijkt dat verzoeker op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhield met de referentiepersoon, en dus wel degelijk heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, waardoor de bijlage 20 destijds op foutieve wijze werd genomen én de F-kaart daarentegen op correcte wijze werd afgeleverd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker beperkt zich tot een rechtstheoretische toelichting omtrent de hoorplicht, doch hij zet op geen enkele wijze concreet uiteen hoe deze hoorplicht door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het enig middel is in dit opzicht niet-ontvankelijk.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen).

De verzoeker voert in een eerste middelenonderdeel aan dat hij op 30 januari 2019 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van *“zijn toenmalige partner, mevr. D.T. (...)”*, dat er vervolgens op 21 mei 2019 een weigeringsbeslissing werd genomen inzake deze aanvraag, maar dat deze beslissing niet aan hem werd ter kennis gebracht, terwijl hij enkele weken later daarentegen in het bezit werd gesteld van een F-kaart. De verzoeker betoogt dat het bestuur hem door de afgifte van de F-kaart een zeker verblijfsrecht voor vijf jaar heeft toegestaan waardoor de bijlage 20 van 21 mei 2019 impliciet, doch zeker werd ingetrokken. De verzoeker voert aan dat deze bijlage 20 nooit aan hem werd betekend of aan hem ter kennis werd gebracht zodat hij er rechtmatig van mocht uitgaan dat de F-kaart hem op correcte wijze werd afgeleverd, waarna hij een zeker verblijfsrecht verwierf en hij hier zijn leven mocht opbouwen, gaan werken en zich kon integreren. De verzoeker benadrukt nogmaals dat hij geen weet had van de bijlage 20 van 21 mei 2019 nu deze hem niet ter kennis werd gebracht, en dat het afleveren van de verblijfskaart dateert van na de datum van deze bijlage 20 waardoor dit een impliciete, doch zekere intrekking vormt van deze niet-betekende bijlage 20.

De verzoeker lijkt evenwel uit te gaan van de verkeerde veronderstelling dat het louter afleveren van een F-kaart volstaat om te besluiten tot een legaal verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Er dient integendeel te worden opgemerkt dat de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat de

loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. De stad Antwerpen is hiertoe trouwens ook niet bevoegd. Een verblijfskaart betreft enkel een *instrumentum*, dat dient te worden onderbouwd door een geldig *negotium*, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. *In casu* dient te worden opgemerkt dat de stad Antwerpen de verzoeker – per vergissing – op 20 augustus 2019 in het bezit heeft gesteld van een F-kaart, daar waar de verweerder reeds op 21 mei 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten had genomen. Het louter afnemen van de verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – kan niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan de verzoeker afneemt. De verzoeker is immers nooit in het bezit geweest van een toekenning van een recht op verblijf als familielid van een Unieburger.

Gezien de loutere afgifte van een F-kaart niet kan worden aanzien als een toekenning van een verblijfsrecht, kan de verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij een rechtmatig vertrouwen had dat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd ingewilligd.

De Raad benadrukt bovendien dat hij zich voor de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 4 december 2023, nr. 258.103 waarbij 's Raads arrest met nummer 257 051 van 22 juni 2021, dat betrekking had op de verzoeker, werd gecasseerd). De stad Antwerpen ging slechts op 20 augustus 2019 over tot de afgifte van de F-kaart, zodat de verzoeker zich voor de nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing van 21 mei 2019 niet kan baseren op enig rechtmatig vertrouwen dat zou zijn gecreëerd door een handeling, verricht bijna drie maanden nadat de bestreden beslissing tot stand is gekomen.

Ondanks de abusievelijke afgifte van de F-kaart door de stad Antwerpen kan de verzoeker in de gegeven omstandigheden niet voorhouden dat er sprake is van een concrete belofte of toezegging van de verweerder dat hij het verblijfsrecht zou verwerven.

Verder kan de Raad, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de situatie van de verzoeker aan wie door de diensten van de stad Antwerpen ten onrechte een F-kaart werd overhandigd, niet anders dan vaststellen dat de verzoeker met zijn middel in wezen tracht een verblijfsrecht, dat hij meende te hebben, doch niet had, in rechte bevestigd te zien. Echter, hiermee vraagt hij de Raad om voorbij te gaan aan het feit dat zijn verblijfsaanvraag werd beoordeeld en geweigerd binnen het daartoe voorziene wettelijke kader en door de daartoe bevoegde overheid. De F-kaart die daarna door de stad Antwerpen werd afgeleverd, kon de minister/staatssecretaris niet binden. Het is immers de exclusieve bevoegdheid van de minister/staatssecretaris om een verblijfsrecht te erkennen (*negotium*) en de steden en gemeenten hebben enkel de bevoegdheid om de verblijfskaart (*instrumentum*) af te leveren. De verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op de door hem opgesomde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nu deze niet *contra legem* kunnen worden ingeroepen. Bijgevolg houdt de (abusievelijke) afgifte van een F-kaart door het bestuur van de stad Antwerpen niet in dat de door de gemachtigde van de bevoegde minister op 21 mei 2019 genomen weigeringsbeslissing impliciet werd ingetrokken.

Waar de verzoeker ook nog verwijst naar een arrest of beschikking van de Raad van State met nummer 10.529 van 25 mei en hierbij nalaat enig jaartal te vermelden, wordt erop gewezen dat het de Raad niet toekomt om te gissen op welke beschikking of arrest de verzoeker precies doelt. De beschikking van de Raad van State met nummer 10.529 dateert van 28 mei 2014, doch niet van 25 mei.

Waar de verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State met nummer 229.575 van 16 december 2014, merkt de Raad op dat de situatie van de verzoeker, waarbij hem door de stad Antwerpen verkeerdelijk een F-kaart werd afgegeven nadat een eerdere verblijfsaanvraag in het kader van de gezinshereniging werd geweigerd (zonder bevel om het grondgebied te verlaten), totaal onvergelijkbaar is met de situatie van de vreemdeling die verwerende partij was bij het beroep bij de Raad van State en die een verzoek om internationale bescherming had ingediend nadat hij eerder het bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten.

Het beginsel van de *fair play* is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356; RvS 30 juni 2009, nr. 194.978 en RvS 3 december 2007, nr. 177.513). De verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de verweerder, zodat een schending van het beginsel van de *fair play* niet kan worden aangenomen.

Het hierboven besproken middelenonderdeel is derhalve ongegrond.

3.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden akte uitdrukkelijk is gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toen geldende artikelen 47/1, 1°, en 47/3 van de Vreemdelingenwet. De juridische grondslag is de verzoeker dan ook genoegzaam gekend. In de bestreden akte zet de gemachtigde ook feitelijk uiteen waarom de door de verzoeker voorgelegde stukken geen voldoende bewijs vormen van het duurzaam karakter van de door de verzoeker aangehaalde relatie met de Nederlandse referentiepersoon. Er wordt op gewezen dat de ongedateerde foto's en de verklaringen op eer die de verzoeker thans voorlegt ook bij zijn vorige aanvragen van 7 april 2017, 16 november 2017 en 6 juli 2018 werden voorgelegd, en dat deze aanvragen telkens resulteerden in een weigeringsbeslissing, op respectievelijk 6 oktober 2017, 14 mei 2018 en 28 december 2018. De gemachtigde motiveert dat louter op basis van de voorgelegde stukken het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende werd bewezen en indien de verzoeker werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon van hem redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Ten slotte motiveert de gemachtigde nog dat het gegeven dat de verzoeker sedert 7 april 2017 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon hieraan geen afbreuk doet, nu louter deze samenwoning niet kan worden beschouwd als een bewijs van een duurzame relatie, noch als bewijs van een gezinsleven.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.4. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor de theoretische uiteenzetting van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.2.2. werd uiteengezet.

De bestreden weigeringsbeslissing betreft de aanvraag van 30 januari 2019 van de verzoeker voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de unie, zoals bedoeld in het toen geldende artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt aan de verzoeker het verblijfsrecht geweigerd als partner van mevrouw D. T., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, zoals zij golden op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner die EU-onderdaan is. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Het duurzaam karakter van de relatie kan worden bewezen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de verweerder rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de verweerder toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit effectief blijkt dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet zoals het gold op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van het toen geldende artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet voorligt. De Vreemdelingenwet zelf voorziet echter niet in specifiek afgelijnde beoordelingscriteria ter zake, doch zij legt slechts op generieke wijze op dat rekening dient te worden gehouden met *“de intensiteit”*, de *“duur”*, en de *“stabiele aard”* van de banden. De verweerder beschikt derhalve over een ruime beoordelingsbevoegdheid om te bepalen of de aangebrachte stukken en elementen al dan niet op deugdelijke wijze aantonen dat de referentiepersoon en de aanvrager een duurzame relatie met elkaar hebben ontplooid.

De verzoeker verwijst naar de website van de Dienst Vreemdelingenzaken waarop hij leest: *“De feitelijke partner kan zich laten inspireren door de criteria die door de wetgever vastgelegd werden om het duurzame en stabiele karakter van de relatie bij een wettelijk geregistreerd partnerschap aan te tonen.”* De verzoeker benadrukt dat één van deze criteria is dat men gedurende één jaar heeft samengewoond, hij meent dat hieraan te voldoen en acht de motivering in de bestreden beslissing op dit punt strijdig met het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt de relatie van de verzoeker als volgt beoordeeld:

“Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- ongedateerde foto's
- verklaringen op eer met betrekking tot gezamenlijke activiteiten en aankopen

Deze documenten en foto's werden reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 07.04.2017, 16.11.2017 en 06.07.2018) en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06.10.2017, 14.05.2018 en 28.12.2018)

Louter op basis van de voorgelegde stukken is het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen

Het gegeven dat betrokkene sedert 07.04.2017 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan Louter deze samenwoning kan niet worden beschouwd als een bewijs van een duurzame relatie, noch als een bewijs van een gezinsleven.”

De Raad benadrukt dat de verzoeker er voor heeft gekozen om een aanvraag in toepassing van het toen geldende artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet in te dienen en niet in toepassing van artikel 40bis, § 2 eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 47/3, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt dat het duurzaam karakter van de relatie met elk passend middel mag worden bewezen en de minister of zijn gemachtigde bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. De verweerder heeft in dit kader een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent hierop een wettigheidstoezicht uit.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet is enkel van toepassing op partners die een geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zich dus al formeel hebben geëngageerd ten opzichte van elkaar. Dat is hier niet het geval.

Mede gelet op het geheel van de voorgelegde stukken maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd: *“Het gegeven dat betrokkene sedert 07.04.2017 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan. Louter deze samenwoning kan niet worden beschouwd als een bewijs van een duurzame relatie, noch als een bewijs van een gezinsleven.”* Dit geldt des te meer nu uit het schrijven van 1 maart 2021 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, waarbij aan de burgemeester van de stad Antwerpen de instructie wordt gegeven om de F-kaart van de verzoeker in te trekken, wordt meegedeeld dat *“de referentiepersoon meer dan een half jaar terug (werd) afgevoerd”*. Er blijkt ook niet welk belang de verzoeker nog heeft bij dit middelonderdeel nu de verzoeker de referentiepersoon in zijn enig middel zelf aanduidt als *“zijn toenmalige partner”*.

De verzoeker betoogt dat hij ook nog foto's en verklaringen heeft voorgelegd. In verband met deze stukken wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- ongedateerde foto's
- verklaringen op eer met betrekking tot gezamenlijke activiteiten en aankopen

Deze documenten en foto's werden reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 07.04.2017, 16.11.2017 en 06.07.2018) en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06.10.2017, 14.05.2018 en 28.12.2018)

Louter op basis van de voorgelegde stukken is het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen”

De verzoeker erkent dat de voorgelegde foto's niet gedateerd zijn, maar betoogt dat uit de kledij, de achtergrond, e.d. wel blijkt dat deze foto's werden getrokken doorheen verschillende momenten in de relatie van de verzoeker met mevrouw D.T. De verzoeker benadrukt dat deze foto's het samenzijn bewijzen op verschillende momenten.

De Raad stelt vast dat de verzoeker geen beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen van 6 oktober 2017, 14 mei 2018 en 28 december 2018 heeft ingediend, zodat deze beslissingen thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Nu deze beslissingen de verzoeker reeds ter kennis werden gebracht en de beroepstermijn van dertig dagen inmiddels is verstreken, zijn deze beslissingen inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig en kan hun onwettigheid, gelet op het *“privilège du préalable”* en de primauteit van de rechtszekerheid, niet meer ter discussie worden gesteld.

Nog los van de vraag of de verzoeker de motieven van de reeds definitief geworden beslissingen van 6 oktober 2017, 14 mei 2018 en 28 december 2018 alsnog ter discussie zou kunnen stellen, wordt gewezen op het volgende. De verzoeker betwist niet dat hij ten opzichte van zijn derde aanvraag gezinshereniging als feitelijke partner van mevrouw D.T. geen nieuwe foto's heeft voorgelegd. De voorgelegde foto's werden immers besproken in de eerder genomen bijlagen 20 van 6 oktober 2017, 14 mei 2018 en 28 december 2018. In het licht hiervan maakt de verzoeker geenszins aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld: *“Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen”*. Het gaat geenszins elke redelijkheid te buiten om van de verzoeker te verwachten dat hij bijkomende stukken had kunnen bijbrengen om te staven dat zijn voorgehouden duurzame relatie met mevrouw D.T. zich ook na de drie eerdere weigeringsbeslissingen (6 oktober 2017, 14 mei 2018 en 28 december 2018) heeft voortgezet.

3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, of van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE